

ÉÉN SCHREDE VAN DEN DOOD

DOOR JAN H. DE GROOT

„KLIM maar door”, zei Ad, „je schopt me te veel steenen los. Ik krijg er zoo nu en dan een op m'n bol en vóór ze den omvang van een rotsblok aannemen, wacht ik hier liever.”

We hingen beiden op de helft van een veertig meter loodrechten rotswand, ergens in de buurt van de Berceau, Grande-Corniche. Ik keek omlaag. Vlak onder me schoof m'n makker in een breede spleet. Hij had gelijk, de grauwe muur zat vol losse steenen en het klimmen was een omzichtig werk, te meer daar de rugzak de bewegingen nog lastiger maakte. Toen ik boven was en de sterke glooiing bereikt had die mij van den top scheidde, riep ik naar omlaag: „Kom d'r maar op, ik ben er”.

Een hoofd, een romp, een been staken uit den wand en Ad ving het laatste stuk aan. Hijgend nog van inspanning rustte ik achterover op den ruwen grond. Vaag hoorde ik de steenen langs den wand ratelen, even zoo veel bewijzen van Ad's vordering.

Diep uit het dal klonk vreemd helder pianomuziek. Ik bepeinsde hoe het mogelijk was, dat het geluid zóó ver kon doordringen, want de bewoonde wereld lag minstens vier uren gaans achter ons en de werkkeet der bergarbeiders, die we het laatst passeerden, zou toch wel geen piano bevatten. Overigens was het doodstil om mij, drukkend stil en de zon brandde meedoogenloos op de kale rotsen.

Een groot stuk steen bonkte omlaag. Ik hoorde aan den slag, dat het groot moest zijn en plots zag ik de brokken in mijn gezichtsveld over het smalle begroeide plateau, het diepe loodrechte ravijn inspringen. Snel boog ik mij naar den rand, om te zien hoe ver Ad was en ik besepte dat er angst school in m'n abrupte beweging.

Vóór ik den rotswand langs kon

zien, klonk een flauwe kreet en in hetzelfde oogenblik zag ik Ad neerstorten. Hij viel dertig, veertig meter langs den wand, sloeg om, kantelde opzij en smakte in de kruin van een kleinen boom. Zijn val werd gebroken, maar de takken lieten hem los en ruggelings schoof hij de korte helling af vol rolsteen, naar den afgrond.

Stom, geslagen van schrik, volgden mijn oogen de vertragende vaart van het voortschuivende lichaam. Steenen rolden vooruit en sprongen weg over den rand naar de diepte. Bliksemsnel zag mijn verbeelding het lichaam van mijn makker een paar honderd meter vallen en te pletter slaan op de bemoste rotsen van den hoogen dalzoom. Ik wachtte krampachtig op het overslaan, ik wachtte nog toen de voortschuivende steenlaag tot rust was gekomen en Ad gestrekt op enkele meters van den rand roerloos neerlag. Langzaam drong het tot me door, dat er mogelijk nog redding was en met een ruk schoot ik overeind, bracht de handen om m'n mond en schreeuwde: „Beweeg je niet, beweeg je niet, ik kóóóm.”

Als bezeten wierp ik den ruglast den rotswand af, dan liet ik me zakken, zoo snel als mogelijk was.

Tastend en zoekend vorderde de daling, maar het leek me een eeuwigheid te duren voor ik op het plateau stond. Drie sprongen scheidten me van de korte helling. „Beweeg je niet, zeg niets, hoor je, hoor je me Ad, beweeg alleen je hand even, even maar,” smeekte ik. Zijn hand bewoog.

„Stil, houd je doodstil, ik kan niet bij je komen. Ik zal de riemen aan elkaar binden en trachten je zoo te bereiken . . .”

Mijn gordel, de riemen van denijker, een stuk touw uit den rugzak bond ik snel bij elkaar, maar de afstand bleef te groot. De bergstok en mijn arm moesten redding brengen. Ik berekende,

dat ze ver genoeg zouden reiken. Op m'n buik schoof ik naar de helling.

„Let op”, riep ik, „ik zal probeeren het touw over je pols te werpen, grijp dan toe.”

Tweemaal miste ik, eenmaal rolde een steen los vlak bij mijn arm en sprong al sneller langs het roerlooze lichaam den afgrond in. Toen raakte het touw. Gierig greep de hand dicht en snel wentelde Ad zich om.

„Trek niet te vlug, niet te hard.”

De steenlaag zakte dieper. Zijn leven hing nu aan een niet te sterken draad. Zouden de knopen het houden? Had ik ze stevig genoeg gelegd?

Toen stonden de riemen strak. Langzaam, ontstellend langzaam trok ik op. Zweet droop van mijn voorhoofd en stak in mijn oogen.

Steenen ratelden omlaag, sprongen op en verdwenen geluidloos.

Centimeter na centimeter wonnen we op den dood. Tot ik Ad's hand kon grijpen. Toen lag hij naast me, gered.

„Heb je je bezeerd, ben je gewond, kun je je bewegen?”

Hij knikte ja en neen. Z'n gezicht trok spierwit weg. Uit de gehavende veldflesch schonk ik thee tusschen z'n lippen. Hij dronk gulzig.

Dan kwam de kleur terug op z'n wangen. Hij glimlachte. Zijn lichaam schokte van droge snikken.

„Voel je nergens pijn?”

„Nergens.”

„Dat is een Godswonder.”

„Ja.”

„Ik zag je gaan, ik dacht dat je te pletter viel.”

Zwijgend daalden we het slingerend nauw te herkennen bergpad af. Toen we bijna het dal bereikt hadden zei hij:

„Ik voelde mij opeens los van den wand, ik was volkomen bij bewustzijn toen ik door dien boom sloeg, ik poogde nog een tak te grijpen, maar ik kan telde op mijn rug en miste.

Ik verwachtte zelf niet anders of die losse steenlaag zou me langzaam maar zeker den afgrond inschuiven.

Die oogenblikken! Ik hield mijn adem in. En toen ik stil lag en je stem hoorde, eerst ver weg, daarna vlak bij, was ik doodsbang dat je toe zou loopen, ik dorst je niet te antwoorden, elke beweging had noodlottig kunnen zijn. En je begreep het. Ik dank, naast God, jou m'n leven.”

Onder de olijven rustend, vielen we uitgeput in slaap.

IN DEN MIST

Wij loopen gearmd in de zure kou,
Dicht samen en stevig te stappen;
De boomen zijn zwart en de mist is grauw,
We hooren het sloot-ijs knappen.

Een booze wind blaast vochtig ons aan,
Verkleumt en verkleurt onze wangen.
Wat lijkt in de mist de wereld toch klein:
Een vlieg, in een webbe gevangen!

Hoe kan onze stap zoo elastisch zijn
Of onder ons veerden de wegen?
We weten: ginds noodt ons de lampeschijn
En geurt ons gezelligheid tegen!

Wat hindert de kou als de warmte wacht
Aan 't eind van de wintersche wegen?
Verwacht men een morgen na iederen nacht
Dan keert elke zorg tot een zegen.

F. POLEY-SCHEELE